ЗМІСТ

Подерв'янський феномен. *Олександр Бойченко* 7

П'ЄСИ

Гамлєт, або Феномен датського кацапізму 13
Блєск і ніщєта підарасів 20
Казка про рєпку, або Хулі не ясно? 32
П'ять хвилин на роздуми 42
Дохуя масла 44
Піздєц 47
Свобода 55
Тріасовий період,
або Пригоди хтивих павіанів Борі й Жори 56
Бур'ян 60
Кам'яний Долбойоб 63
Йоко і самураї 67
Восточна мозаїка 72
Сказ 77
День колгоспника 80
Павлік Морозов 83
Остановісь, мгновєньє, ти прєкрасно! 125
Утопія 133
Хвороба Івасика 136
Данко 139
Васіліса Єгоровна і мужичкі 142
Множення в умі, або Плинність часу 148
Герой нашого часу 150
Пацавата історія 158

Кацапи 165
Місто встрєчі ізмєніть ніззя, блядь! 171
Цікаві досліди 179
Жан Маре та його друзі 182
Іржик 185
Хуйня 186
Діана 187
Йоги 195
Нірвана, або Зу шпрех Заратустра 198
Король Літр 205
Рух життя, або Динамо 223
Сноби 224

ОПОВІДАННЯ

Вулкан, Венера, Вакх 231
Фаскинейшен оф зе ивнинг 237
Африка, сни 242

ЕСЕЇ

«Подя, заходь, бо проп'ю гроші. *Федір*» 249
Жопы филинов как техника получения свободы 252
Потєрянний край, ілі Зов мічти 255
Блуждающие звезды 259
Медведь, мать-старушка и кленовый лист 263
Знамена самураев 266
Буратино 273

СЦЕНАРІЇ

Кривенька качечка 279
Ваша Галя балувана 308

ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ ФЕНОМЕН

Перший-ліпший режисер, який-небудь Клім Моісєйович Кац або, припустимо, Гнат Пилипович Рак, вам, звичайно, скаже, що п'єси треба не читати, а дивитися в театрі. Бо кожна п'єса — це нащадок ритуального дійства, тож лише у вилученому з буденного життя часопросторовому континуумі відповідно декорованої сцени, на якій перед нашими очима розгортається злагоджена містерія з усіма її паузами, жестами, інтонаціями і спецефектами — одне слово, лише в театральному храмі, де запліднений режисерським задумом авторський текст нарешті розроджується довершеним акторським виконанням, п'єса набуває переконливого драматичного вигляду.

Но це, канєшно, повна хуйня. Потому шо був я как-то в театрі і, крім буфєта, нічого особо переконливого там не бачив. І це при том, шо автор — щас не вспомню фамілії — тої п'єси не виябувався, а просто писав у ремарках шо-то тіпа «входять Кент, Глостер та Едмунд». Але вони все одно якось так входили, шо я тут же захотів вийти. А тепер представте собі режисьора, який надумав би вдруг реалізувать от такі, к прімєру, ремарки: «чути розбещені крики морських птахів»; або «посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку»; або «забацане місце, куди рєдко ступа культура»; або «діван в стилі рококо, в якому їбеться шашель»; або «страшне провалля, над яким жахливо літають орли» і так далі. Короче, вот вам феноменальне качество номер один: п'єси єсть різні, але п'єси Леся Подерв'янського лучче іменно не дивитися, а читати — хотя би для того, шоби вполнє насладитися його непостановімими ремарками і прочими мальовничими опісаніями. З целью чого, собствєнно, й іздана ця книга.

З другой, однако, сторони, харашо би й подивитися. По крайній мєрє — кіно. Чи любите ви інтімно-релігіозні бойовики так, як люблю їх я? А єслі ще з елємєнтамі восточної філософії, непринуждьонної

фантастікі і центральноукраїнського сільського антуражу? З еротіческими вибриками всякої нечисті, но і з чисто дзенськими коанами вродє «куди діваються знищені смс-ки»? Тоді «Ваша Галя балувана» — то, шо вам нада. Не буду раскривать сєкрєтів, але намєкну: Галя — вона хоч і божественного проісхождєнія, но вєдь і Хуяма — не простий самурай. Одне плохо: шоб снять таке кіно, для начала індійський магараджа должен найти общий фінансовий язик з українською якудзою. А до тєх пор нам залишається воображати весь цей медитативний екшн, читая професійно розписаний до послідньої технічної деталі сценарій.

Йдемо далі. Перший-ліпший літературознавець, який-небудь Іван Опанасович Харченко або, припустимо, Гриць Якович Вареник, вам, звичайно, скаже, що в історії культури споконвіку простежуються дві взаємозаперечні, але водночас і взаємопов'язані тенденції. З одного боку — тенденція до сакралізації предметів і явищ навколишнього світу, з якої виростає серйозна, офіційна культура з усіма її тотемами й табу, богами й жерцями, канонами, пантеонами й духовними орієнтирами. З іншого — тенденція до карнавалізації, стихійного висміювання і пародіювання всього серйозного, однозначного й застиглого в офіціозному мармурі. Тенденції ці хоч і ворогують між собою, але не здатні існувати ізольовано, а навпаки — поєднуються в межах цілісного культурного організму, як тілесний верх і тілесний низ. Творчість Подерв'янського, скаже вам перший-ліпший літературознавець, слід розглядати передусім у контексті низової, народно-сміхової культури і не шукати в ній проблем, притаманних, наприклад, академічній філософії.

Ну, це, возможно, й не аж така хуйня, як прєдидуща, але всьо равно. Потому шо був — щас не вспомню фамілії — один такий учоний. І от він дєйствітєльно обнаружив, шо существуют такі жанри, в которих на перший план виходе всяческє ексцентрічне повєдєніє, неумєстні діалоги, нарушеніє етікєта, в том числі рєчєвого. В смислі непристойної похабєні, которої у Подерв'янського — як у тій п'єсі масла. Но вєдь і серйозних академічних дискусій у нього тоже дохуя! Шоб не бить голословним. Каждий з нас, желая постічь природу краси, з дєтства зачитувався, ясне діло, ізбранними творами Платона. І виніс оттуда такий урок, шо «краса одного тіла і краса іншого — то ніби сестри рідні, і якщо прагнути до ідеї пре-

красного, то безглуздо думати, що краса у всякому тілі не та сама». А шо на це шпрех Подерв'янський? «Ну от смотрітє, от ви говорітє, шо Валька некрасіва. А лєбєдь красівий? — Красівий. — А от давайте, шоб у вас була така шия, як у лєбєдя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красіво, а?.. Так і остальноє: лєбєдь красівий, як лєбєдь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?». І шо, Платоне Сократовичу, скуштували калокагатії? Так отож. І в цім полягає другий феноменальний момент: Подерв'янський так шутіт-шутіт, но і про фундаментальні вопроси битія не забуває, самостоятєльно пошукать які і предлагається читачам цієї книги.

І знову ж: перший-ліпший митець, який-небудь Омелян Косопизд або, припустимо, Альфред Залупенко вам, звичайно... А втім, шо воно, блядь, одне з другим може вам сказати? Знав я одного такого художніка в юності. Сєкрєт, утвєрждав він, успєха состоїт в том, шоб сумєть послати к хуям чим побільше народу. Тоїсть шоб обіжати людей наліво й направо, бо приятності забуваються, а обіди — нікада. Ну то в етом аспєкті Подерв'янський, само собою, настоящій сенсей. Боже мой, кого він тільки не обіжає: жидів, татар, масонів, негрів, біларусів, не згадуя вже про тьолок, бо тьолка в його п'єсах (кромє кіносценарної Галі і телесценарної Кривенької Качечки) — це як не алкоголічєская подорва, то егоїстична і дурна блядь, як не юродива старушка, то коняка з конкуріруощего коллєктіва тощо. Та ладно би в п'єсах — він же й есе пише. Почитайте, шоб далеко не ходить, «Знамена самураев». Там же прямо написано, мовляв, «назначение девочек — это покорение самцов (блестки и побрякушки), с последующим деторождением и налаживанием комфортного быта. Сразу видно, что жизненные цели этих созданий абсолютно несовместимы. Ясно также, что для какого-то внятного развития истории кто-то из них должен доминировать, или же они должны каким-то образом друг с другом договориться. Если бы они сумели это сделать, история была бы совершенна, как Ветер, Лес, Пламя и Горы, — но она темна, глупа, бессмысленна и кровава».

Да, так шо в мірє Подерв'янського хуже тьолок — тільки кацапи. І шо характєрно: автор умудряється обіжати кацапів не лише в проізвєдєніях про кацапів, но даже і в таких ситуаціях, де, казалось би, Русью й не пахне. Як от у сповненій творчого состязанія з Гьоте п'єсі «Остановісь, мгновєньє, ти прєкрасно!», де ми з удовольствієм знаходимо таку характеристику: «Чорт, трансцен-

дентна сила у вигляді рогатого упиздня в ватніку». Феноменальна ж особєнность — щітайте, вже третя — заключається в тім, що Подерв'янський нас усіх, із тьолок начіная і принцом датським заканчівая, їбе, а ми крєпчаєм і нічуть не обіжаємся. За ісключєнієм хіба що кацапів, але якраз їхні оскорбльонні чувства нам глибоко до сраки.

Як йому це вдається? Є у мене певний здогад із галузі психології совкових (і ще гірших за них постсовкових) жлобів, але не буду його вам нав'язувати. Книжку маєте — думайте самі. Зауважу, втім, на прощання: двох і більше таких феноменів, як Подерв'янський, нашій досі страшно закомплексованій культурі було б забагато. Проте бодай один у ній мусить бути. І він, хвала Аполлону з Діонісом, є.

Олександр Бойченко

ГАМЛЄТ

АБО ФЕНОМЕН ДАТСЬКОГО КАЦАПІЗМУ

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гамлєт, датський кацап.
Маргаріта, мати Гамлєта.
Привид, страшне чудо, старанно прикрите замизганим в багнюку і сукровицю простирадлом.
Клавдій, хтивий дядько принца.
Зігмунд Фрейд, відомий психіатр.

ДІЯ ПЕРША

Берег моря. Чути розбещені крики морських птахів, ревіння моржа і інші звуки, іздаваємиє різною морською сволотою. Входить Гамлєт, одягнутий в зручну приємну толстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлєт красиво підперезаний вузеньким шкіряним пояском. Він босий, барадатий і пацаватий. В руках у нього дебелий дрючок.

Гамлєт

Як остопиздило купатися мені!
Чи, може, іскупатися? Купатись
Чи не купатись? Блядські ці питання
Заябують. Чи, може, не вагаясь,
Спустити враз штани та батерфляєм
Хуярити, аж поки за буями
В очах не потемніє? Ну, а згодом,
Про наслідки можливі не подумать
Один лиш тільки раз — і вже крадеться
Піздєц з своєю усмішкою хижой,
Прастуда, гємарой, чіряк на сраці,

Запльована підлога, лікарі,
Від шприця гєматома і могила!
На ній брудна Афєлія вонюча
Та купка маргаріток, а під нею
Лежить той фраєр, що любив купатись.
Такіє варіанти їбав я в рот і в носа!

Гамлєт харка у море і його дрючком пиздячить.
Входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій *(грайливо)*
Мон шер Гамлєт! Ходім у кабінет,
Канхвету дам тобі я посмоктати.
Канхвета очень класна, «Тузік» вкусний.

Клавдій гидотно плямка, ізображая вкусний, ніхуйовий «Тузік».
У ту же мить із моря вилазить Привид у брудному простирадлі.

Привид
Не вірь, мій сину, цьому підарасу!
Канхвету ту тобі він в жопу встромить.

Клавдій
А-а-а! *(Тікає.)*

Привид
От бач, злякався, йобаний сцикун!
Він обісцяв мене на полюванні,
Коли я міцно спав. Підступною рукою
Він в вухо спрямував брудного хуя,
І скосопиздила моє прекрасне тіло
Смертельная гангрєна. Помсти хочу!
Побачить цю падлюку на параші
За грою в «півника» з неголеним убивцей,
Або в канторі сраним інженером,
Або у юрті раком на підлозі,
Татари щоб його їбали в сраку!..

Гамлєт
Не можна мстить! Повинні ми любити
Всіх підарасів, злодіїв, убивць,
Бо кожен з них нарід, всі богоносці.

Привид *(іронічно)*
То, може, ти і м'яса не їси?

Гамлєт
Ні, не їсу я м'яса принципово.
Я тіки випить іноді люблю,
Бо ми — народ широкий і гостинний,
І випити ми можем дохуя.
Намного більше інших інородців,
Жидів та басурман.

Привид
Хуйова мода!
Пробзділось щось у Датському князівстві.
Коли я був царем, їбав я в жопу
Всіх богоносців вкупі з Львом Толстим
(Ну це, канєшно, в смислі переносном),
Бо підарасів з дєтства не любивши,
Їх посилав на «хімію» їбошить
На благо Батьківщини. О, часи!
О, Данія нещасна!

Гамлєт
Ви, батьку,
Там Привидом вже зовсім заїбались,
Щось пиздите таке, шо не просцяти
За цілий тиждень, — я вже вам сказав,
Шо мститися не можна, бо всі люди —
Це браття на землі, окрім жидів,
Татар, масонів, негрів, біларусів,
Которих я ненавиджу. В цілому ж,
Я гуманіст — не то шо ви, папаша!
Вам тіки би горілки засадить

Та мамку бідну на печі їбати,
Аж дим із хати йде. А потім чаю
Посьорбати і кидати сокиру
В паралізовану бабуню, унітаза
Хуярить чобітьми... І также много
Другой хуйні за вами замічав я.
Навіщо ж вам було родного брата,
Слабкішого за вас своїм здоров'ям,
Примушувать лизати вам мінєта?
От він і їбанувся, бідолашний.
І це не дивно! Мати моя бідна
Ненавиділа вас, як я жидів.
Мене ж, синка харошого, любила
І часто пестила, а я із нею грався
У «курочку та півника»... Ви, батьку,
Пиздуйте в ваше море, та хутчіше,
Бо я дрючком переїбу їбальник,
Ще й дядька позову, і ми з ним разом
Таких піздюлєй вам понакладаєм,
Шо Данія здригнеться!..

ПРИВИД

Сучий сину,
Хуйовий нєдоносок — так на батька,
Таку хуйню казать? Чом не втопив я
Тебе у малахв'ї, як ти родився?
Чом не засунув в жопу головою
Й не задушив? О, курв'яча сімейка!
Зажди ж у мене!

Привид топиться у морі.

ГАМЛЄТ

Папаша блядський, в доску заїбали!
Піти би випити у барі шампаньйоли,
Бо в сурлі мов коти понасцикали,
І несвідомо хочеться лизати
Шершавим язиком гарячі зуби.